

Publicerad 2009-11-28 00:21 av Lasso

Ibland så undrar man, varför man inte bara kan "inte bry sej" som så många andra... och vad det är för bra med det

Vådan av för bra fostran

De var ett för mej "nytt hotell" och jag hade aldrig sett vare sej det eller receptionisten förr. Hon var vacker och skön, hon gillade att prata med mej, det vart en lång incheckning innan jag gick på rummet. Hennes uringning var lockande, den drog liksom till sej blicken, brunbrända härliga bröst som liksom lyste "ta mej ta mej för fan". Han var nåt år yngre än mej men inget som betydde nåt, för den delen. Hon skulle flytta till USA och börja jobba på ett hotell som Tjäreborg hade, hon sa sej ha tröttnat på Örebro..

Jag går upp och kommer ner igen, hör ett "himla liv" så jag kollar bortöver, hotellet har en kyrka i samma hus, tydligen äger kyrkan hotellet men man går in från olika håll, därinne pågår ett bönemöte av Livets ord klass.... Det hörs verkligen, men jag struntar i det, jag går till henne, hon är tydligen ensam. Jag står hos henne och pratar hela kvällen, hon knäpper upp en knapp till, hon ser min blickar och gillar dom uppenbarligen. Brösten gungar så skönt och hon liksom "river av" en "tuttdans" ibland... oooops... hon ser mina blickar, jag ser att hon ser att jag ser.... 2 gungande läckerbitar, 2 bruna leende ögon och ett slags indian frisyr med flätor..

Vi blir vänner hon berättar de mesta om sej och jag om mej, som man kan på en kväll och innan hon går, så säger jag "du ska ju jobba imorrn med, varför gå hem"? Jag ler, mitt charmigaste leende, för första gången i mitt liv har en kvinna så förfört mej med sin blotta existens. Hon ser på mej, hon ser nästan genom mej, liksom jag ser en härlig längtan hos henne, hon tar min hand, ett finger för hon ner mellan bröstet, ville jag skulle känna på den mjuka huden.... OCH jag vill, jag vill verkligen, så fasen jag bara vill, göra allt.

Så säger hon "följer du med mej till USA nästa vecka, så får du göra allt du vill och jag ska ge dej en himmelsk natt" jag ser det framför mej, hon trycker sina bröst mer mot min hand och hela kroppen går i högvarv... DUNKDUNKDUNK...

Jag ser henne framför mej, ser att, det räcker att jag säger så, det räcker att jag säger att jag ska följa med... men mina föräldrars fostran firar nu sin triumf. OM jag kunnat åka veckan efter, så hade jag gjort det och "lovat" men lovat som att jag vill, jag hade gjort det, jag hade åkt med, hon förförde mej... och jag hade för mycket att lova för att göra, nåt jag inte kunde hålla.

Jag ville, jag älskade henne då, efter bara nån timme, det kändes som om jag var speciell för henne och kanske var jag det. HON var det för mej och jag har ofta undrat vad som hänt, om jag kunnat ljuga, eller om, jag kunnat åka med... vad hade blivit, vad hade hänt och... det har jag undrat i 20 år de där mötena man har och undrar över, vad som kunnat bli...

Men hon, var nog kanske den jag minns mest, och det händer att jag beklagar min fostran och att jag ångrar mej... älskade.... Älskande... vi hade så kul, vi njöt av varann, vi skrattade, vi log, vi njöt, vi hade en underbar kväll... och det hade ju blivit mer om man bara varit en sån.... som kunde "sätta på och glömma"

utan hämningar "om hur man kommit dit"... men...

Varje gång jag varit i Örebro eller i närheten så tittar jag alltid på receptionisten först, med förhoppning om... för...

"nånstans måste hon ju finnas"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LassO med Poeter.se id #18104 innehar upphovsrätten